

Neagu

Neagu. Fără Rădulescu. Simplu : Neagu. Omul care dădea mereu impresia că se poate multiplica într-un mod uimitor. În același cerc, la interval de numai câteva minute, Neagu se afla în câteva redacții, în două-trei edituri, la o avant-premieră, la aeroport, așteptând sosirea unei celebre echipe de fotbal. După câteva ore, cu mers legănat de rață, parcă plictisit de tot și de toate, lungind vocalele, arunca pe biroul redacțional caricaturile ; depășind în viteză fotografii, imortalizând tipuri, chipuri, caractere și evenimente. Marele secret al tinereții sale era mobilitatea, permanenta agitație, febrilă, creatoare. Cred că și în somn Neagu făcea caricatură propriilor sale vise.

Privea lumea, cu ochii caricaturistului.

Îmi bătea dimineța în geamul acvariumului, care e barul „Turist” din Piața Romană, unde semna condica bindu-și cafeaua matinală. Voia să aflu ce e nou, ce s-a întâmplat ieri, ce se va întâmpla mâine. Totdeauna puțin trist, puțin amar, ca zădul cafelei, șuetar melancolic, speriat de trecerea prea grabnică a clipei.

Iubea publicul, iubea succesul, adora aclamațiile și aplauzele, circula în viață ca în fața luminilor rampei. În istoria teatrului românesc Neagu rămâne unul din cronicarii cei mai credincioși și mai pasionați. A urmărit timp de câteva decenii scena, a fost cel mai statornic gravor al oamenilor ei, în apa tare a tușului. A desenat moravuri și năravuri. A fost critic și comentator. Un nas strâmb, un ochi ponciș, o gură rinjită, toate defineau caractere, relații, situații. Câteva decenii Neagu a notat totul : zeci de mii de desene, zeci de mii de rinduri din istoria vieții literare, teatrale, muzicale, sportive. Și totuși Neagu nu era numai atât. Copii, i-am savurat aventurile lui Părămpăluța și ale lui Neagu Beagu Cotoiagu, liceeni i-am citit cu delicia impertinentele : Sint soldat și călăreț și Dragostea noastră cea de toate zilele, am ris cu Nimic despre Japonia, cu Patru pe trimestrul II, am fost și sentimentali cu Fetele au crescut, am privit idoli în oglinzi strimbe cu Turnul Babel și Viața în patru labe, am învățat secretul turfului cu Napoleon fugea repede și am filtrat umorul negru cu Un catir bine crescut. Au rămas neterminate o Istorie a literaturii române în caricatură, Jurnalul unui caricaturist — pasionant pamflet memorialistic —, au rămas maldăre de coli albe pe care Neagu trebuia să le umple cu litere și caricaturi.

A rămas un gol de pe urma acestui boem întârziat, tinăr și frenetic la poarta celor șase decenii. A dispărut unul din comentatorii vieții noastre de toate zilele. Pe aleea de la Belu unde e acum adăpostit, toți i-au fost cîndva modele. Aștept, de la Neagu, un album cu caricaturi din lumea umbrelor, ceva în genul lui Effel, semnat cu propriul său zîmbet de copil prins cu ocaua mică.